

Bar La Bohemia

d'en

Esteve Julià

Refrescos : Pastes : Begudes
Vermouth a 15 céntims

Classes immillorables

Establiment predil·lecte de la joventut i
els sportmans

17 . CARRER DE LA PALMA : 17

Consultori per a enfermetats dels nens

i medecina en general

de

Ramón Coma i Roca

Metge forense

Ex alumne intern dels Hospitals i de la
Facultat de Medecina

Carrer de Sant Roc, 14, 1.er

Hores: de 11 a 1 i de 7 a 8

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2 50 pessetes
Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals
Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL

en tot temps de l'any

tenir en compte la religió de l'Estat; continúa'l mateix pressupost per al clero, la mateixa assistència a les processons, els mateixos consubornis en les eleccions amb tots els elements que siguin factibles per a la victòria, anc que siguin carlins i s'hagin de subvencionar. després, les escoles per frares.

I què diràn, aquests senyors, després, si per tot arreu escolten dir, en la nostra vila, que ells són els homes funestos i que l'administració és deficient i que existeix el mateix desordre i organització en tots els serveis municipals, començant per les oficines de casa la vila.

Els culpables de tot això, anem per parts, són, al nostre entendre, primer, els regidors de la oposició, aquestes momies que no donen fè de vida al no assistir a les sessions i que amb llur veu fiscalitzadora, si fos una oposició popular, evitaria aquests mals i faria feina positiva.

Aquests, per manca de valor moral, puix que si ells governessin, serien pitjors que'ls de avui, ho critiquen tot des de les taules de café o des del Centre de conspiracions, perdent així el coneixement de la dignitat del càrrec que llurs electors oferiren perquè assistissin a les sessions i interessin al poble de quant fos fet a espatlles seves, portant així llur granet de sorra a l'obra redemptora de la desballestada administració municipal.

Per lo vist, el remordiment que tenen aquests senyors de representar una política, causa de l'ensorrament de l'administració, motiva la vergonya i afront que senten al trepitjar la Casa de la Vila, i prefereixen resar a casa seva, fent el joc del pillo, mantinent a quatre ganduls, els salta-taulells del partit, que'n viuen i conserven el caliu de conxorxes entre els botiguers que indirectament s'han lligat amb aquest caciquisme i que quan s'han donat compte i han volgut deslliurar-se'n no hi han sigut a temps.

Es de doldre que l'ex quefa no hagi almenys espurgat i separat de vora séu, als tipus vividors que indignament s'aprofiten d'ell i el mal aconsellen, en perjudici de Granollers; i pot ser aleshores ell seria un altre.

Momies són també'ls de la política lliberal-curlina, entronitzada per una majoria que segeix amb els mateixos defectes de sempre en la administració, fent repartos d'estira i aflui-xa i seguint el mateix desconcert en l'organització de tots els serveis, puix ens consta que s'ha citat a amics nostres a pagar paperetes de reparto ja pagades, i a l'anar a reclamar, tot-

hom s'ha excusat, no podent treure l'entrellat d'aital desgavell municipal. Està molt bé que l'ajuntament siga inflexible amb el cobrament dels tributs, però no fins a l'extrem de citar també a l'embarg a gent que són acreedors de l'ajuntament i que, per lo tant, se'ls deu una major quantitat, resultant joh, paradoxal embargat el mateix paper municipal, ja que al gún d'aquests ha donat, en pagament, làmines del municipi. Aquest absolutisme podria existir si els metges, mestres, empleats, particulars, etc, cobressin puntualment el què'ls debita l'ajuntament, però estant en descobert és lògic que aquests no puguin pagar les càrregues municipals que a proporció'ls toquen de reparto.

Es de pensar, també, que amb un pressupost de 200.000 pessetes de passo, n'hi hà per a fer economies i dedicar quelcom a millores de la població; puix a excepció de les acerres, que és una cosa imprescindible, natural i encare sols d'un treç de carrer, no veiem que s'hagin portat a cap millores que, com la d'alguns locals públics, entre ells l'Escorxador, menacen ensorrar-se.

Es hora ja, senyors demòcrates, d'actuar no de nom, sino de fets i de fer prevalèixer l'equitat i la justícia en tots els assumptes i publicar el vostre estat de comptes, si no voleu que us molestin anomenant vos homes funestos iguals als d'ahir que us precediren i que perquè ells no reincideixin i tornin a escalar el poder, nosaltres ens disposem a tot per al bé de Granollers.

V. TURU

Al company que'ns deixa

L'amic Sarroca ens ha deixat. Ha hagut de deixar-nos. Ben clarament ja diem tots plegats lo molt que'ns dol el séu allunyament, en la nota amb que'n donem compte.

Més, jo, amic séu de l'ànima, que conec a fons la seva manera de pensar, que he admirat la seva fè i que'm té guanyada la seva esperança sens límits, vui dir-li quatre ratlles, apart aprofitant el beneplàcit de l'amic director, que també l'admira.

Amic meu: ens has deixat; però sé bé que estàs amb nosaltres.

Avui t'allunyes d'aquest poble d'imbècils que dóna vida a la tirania, que empara el caciquisme, que's doblega perquè l'esplotin i que és prou llec per a no saber acollir-se al què significaria la seva salvació.

Jo sé bé que vindrà un dia que compadiràs a aquest poble, infestat de tot; que la teva constància i els teus entusiasmes, que no hauràn mimvat gens, faràn que tornis a ell per a arrencar-ne tot lo malà que are te'n allunya.

Quan tornis, compta amb nosaltres. Pensa que darrera teu no hi farem falta, ja que solament tú, tú, que'l téu saber i la teva valentia — que ja de petit te fan gran — seràs el cridat a desempellar nos d'aquesta gent hipòcrita, d'aquesta herba dolenta que, no poden-te contagiar, vol matar-te, per la por que té, tot just quan te veu créixer, de que ets i seràs molt millor que ella.

AMADEU BARBANY

AIGUA FORTS

XVII

ADEUSSIAU! — Me'n vaig. Millor dit, fujo d'aquest poble, ja tip de pintar quadros ensopits, sense vida ni llum; quadros grisos; plens de núvols i de matiços grocs, d'un color de cementiri.

Adeussiau, lliberals, botiguers i joves! Sou la trilogia social d'aquesta vila amorfa i jo, a l'intentar pintar-vos me creia descobrir les arrels d'aquest ensopiment rural que aclapara les voluntats i adorm els cervells.

Fujo a un altre poble on pugui gastarme, en els séus paisatges alegres d'abigarrats matiços, tot l'assortit de colors llampants que tinc per a encetar.

Doneu expresions a en Torras, el diputat d'última hora; a en Barangé, el pobre cacic que pateix un lastre que arrocega pels séus pecats; a en Tardà, que un dia'l veurem per ciutat, si'm donen permís; a en Bassas, l'etern orfeoner que amb el temps serà concejal; a en Vilatorra, aquell lliberal que vota als carlins quan li diuen; al busca-raons, que m'ha encomanat el mal, i doneu-ne a tots els altres que'm descuido per por d'acabar la tela.

— Maria, prepare'm la maleta, que marxol!...

— Ahont và?

— Encare no ho sé. Vaig esverat, fugint de aquest poble. Vaig a pintar quadros a sòu, canviant la realitat dels paisatges; perquè això de fer «Aigua forts» sincers només dóna disgustos.

Si el que paga, diu que és groc, ho pintaré groc; encare que ho vegi verd.

Me vui casar i necessito diners. Ah! L'amor ens fa fer moltes coses, Maria!